

דף סט

- קח. א. מהו החילוק בין קמיצת זר ומליקת זר לענין הורדתן מן המזבח?
 ב. מה נדרש מהמלה טרפה המוזכרת בענין טומאת האוכל נבלת עוף – וכל נפש אשר תאכל נבלה וטרפה?
 א. קמיצת זר שעלתה על המזבח – תרד. ואילו מליקת זר – לא תרד, לפי שיש לה הכשר בבמה. משא"כ קמיצה אעפ"י שכשרה בבמה בור, אין בבמה קידוש מנחה בכלי שרת כבמקדש, הלכך אין ללמוד ממנה קמיצת זר במקדש.
- ב. בברייתא אחת דרשו מוכל נפש אשר תאכל נבלה וטרפה: מה טריפה שאין מתרת את האיסור, אף כל שאין מתרת; יצאה מליקת קדשים בפנים, הואיל והיא מתרת – אינה מטמאה.
 בברייתא אחרת דרשו: מה טריפה שוה בפנים כבחורף (בשניהם היא אסורה) – אף כל ששוות בפנים ובחורף, מטמאות; יצאו שחיטת חולין וקדשים בפנים, הואיל ובחורף אינן מטמאות (ששחיטת חולין בחורף 'שחיטה' היא ולא 'נבלה', ואפילו היא טריפה – כרבי מאיר (ע"ש)). ושחיטת קדשים בחורף חייבים עליה כרת משום שחויי חורף הלכך נחשבת 'שחיטה' ואינה מטמאה), אף בפנים לא יטמאו.
 ורבי יהודה דרש מתיבת טרפה (שהיא מיותרת, דמה-נפשך הרי היא כנבילה) להביא טריפה שנשחטה – שמטמאה.
 ואפשר שלדעתו שחיטת חולין בפנים – מטמאת (ע' בחדושי הנצי"ב – לשיטת רש"י).

דפים סט – ע

- קט. א. נבלת בהמה ונבלת עוף – במה הן מטמאות?
 ב. האם נבלת עוף טמא מטמאת?
 ג. בהמה או עוף שנשחטו בטריפותם, האם הם מטמאים?
 ד. עוף טריפה שנמלק, האם הוא מטמא?
- א. נבילות בהמה מטמאת במגע ובמשא ואינה מטמאת בבית הבליעה (כגון שתחב לו חבירו לשם ולא נגע בה – הרי הוא טהור).
 נבילות עוף אינה מטמאת במגע ובמשא אבל מטמאת באכילתה, כשהיא בבית הבליעה. ואף הכלים שהאדם נוגע בהם בעת שהוא בולע – טמאים.
- ב. נבלת עוף טמא אינה מטמאת (אם משום מיעוט טרפה – יצא זה שאין במינו טריפה (ר' מאיר), אם משום נבלה – יצא זה שאין איסורו משום נבילה אלא משום אכילת דבר טמא. ר' יהודה).
 וטומאת אוכלים מטמאה, אם חישב עליה לאכילה (רמב"ם הל' אבות הטומאה ג, טז).
- ג. בהמה טריפה שנשחטה – אינה מטמאת (מן הבהמה – מקצת בהמה מטמאה ומקצת אינה מטמאה, ואיזו זו טריפה שנשחטה).
 מדברי סופרים מטמאת את הקודש – משום מעלה יתרה שעשו בו (רמב"ם אה"ט ב, ח).
 עוף שנטרף ונשחט; לדברי רבי יהודה – מטמא בבית הבליעה (מיתור טרפה שנאמר בענין). לרבי מאיר ורבי יוסי – אינו מטמא (ודרשו 'טרפה' לענין אחר, כמובא לעיל).